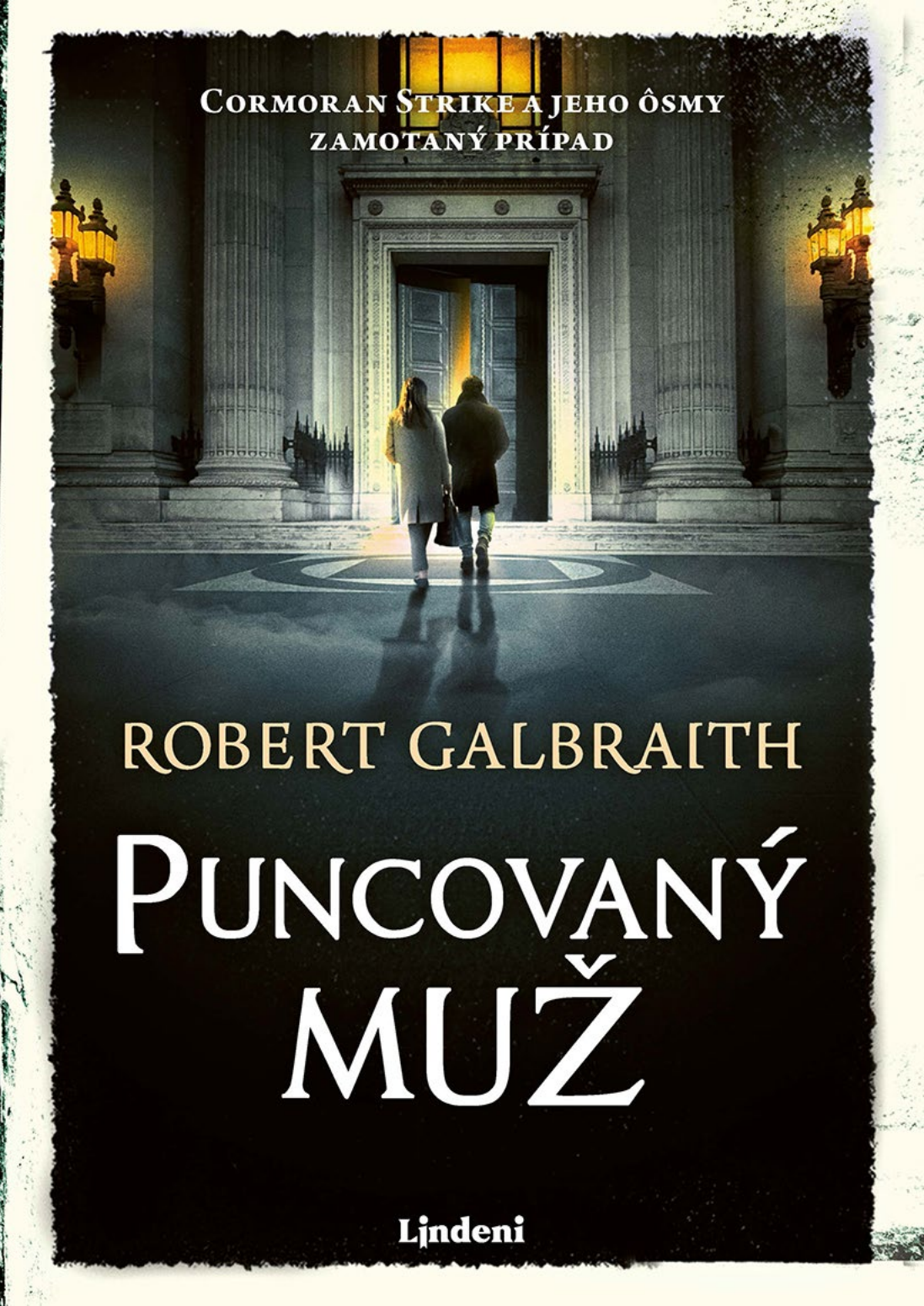

The background of the cover is a photograph of a grand, classical building entrance. Two people, a woman in a light-colored coat and a man in a dark coat, are walking away from the viewer towards the entrance. The entrance is framed by large columns and a pediment. The scene is lit by warm, yellow light from the entrance and wall sconces, creating a moody atmosphere. The entire image is framed by a dark, textured border.

CORMORAN STRIKE A JEHO ÔSMY
ZAMOTANÝ PŘÍPAD

ROBERT GALBRAITH
PUNCOVANÝ
MUŽ

Lindeni

Puncovaný muž

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Galbright
Puncovaný muž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PUNCOVANÝ MUŽ

ROBERT GALBRAITH

PUNCOVANÝ MUŽ

Preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Venujem Séanovi a Nadine Harrisovcom,
ktorí mi vrátili to, čo som považovala za navždy stratené.

Môj život zložitý bol, plný bojov, drámy,
príznačné boli tmavé škvrny pre mňa,
no svoju labuť našiel som a pomohla mi;
na mojej hrudi si sa skvela, biela,
a mňa si zachránila – no zlé je to s nami,
zničila si sa, cezo mňa si poškrvrnená!

Robert Browning
Najhoršie na tom

PRVÁ ČASŤ

*Čo sa týkalo baní, nežiadali ho o názor... Jediné,
čo musel urobiť, bolo sledovať žily a ťažiť rudu
v ziskových množstvách...*

John Oxenham

Panna strieborného mora

1

*Vstať, umývať sa, obliekať mám zas –
či som už niečo za tú drinu dostal?
Dnes na záhalčku chcem si dopriať čas,
veď snažil som sa desaťtisíc ráz,
a znova musím robiť to, čo dosiaľ.*

A. E. Housman
XI, Posledné básne

Stierače pracovali od vstupu do grófstva Kent v najrýchlejšom režime a Cormorana Strikea vyčerpával ich ospanlivý šuchot a buchot. Cível do hustého dažďa, v ktorom opustená cesta pred ním vyzerala ako lesklý prúd.

Krátko po tom, ako včera večer nastúpil do nočného vlaku z Cornwallu do Londýna, mu zavolať frajer jeho detektívnej partnerky, ktorého Strike v duchu vždy nazýval „skurvený Ryan Murphy“. Oznámil mu, že Robin trápí vysoká horúčka a bolí ju hrdlo, takže dnes nemôže ísť so Strikeom za najnovšou potenciálnou klientkou.

Celý ten telefonát Strikea neskutočne vytáčať. Vedel, že to od neho nebolo fér – Robin ochorela a neprišla do práce prvýkrát za šesť rokov, a ak mala naozaj štyridsiatky a opuchnuté hrdlo, bolo rozumné, že požiadala frajera, aby zavolať namiesto nej –, no práve preto bol ešte mrzutejší. Spoliehal sa, že Robin ho odvezie do Kentu v starom Land Roveri, a predstava niekoľkých hodín v jej spoločnosti bola jediným dôvodom, prečo tam vlastne chcel ísť. Zmes profesionality a masochizmu mu zabránila zrušiť dohodnuté stretnutie, takže sa vo svojom podkrovnom byte na Denmark Street len rýchlo osprchoval a prezliekol, a potom sa vydal do dediny Temple Ewell v Kente.

Sedieť za volantom bolo preňho nielen depresívne, ale aj fyzicky náročné. Zákolenný sval na nohe, na ktorej mal namiesto lýtky, členka a chodidla protézu, mal napnutý a pulzoval, lebo počas pobytu v Cornwalle dvíhal veľa ťažkých vecí.

Pred desiatimi dňami sa ponáhlal do Trura, lebo jeho strýko utrpel druhý infarkt. Strikeova sestra Lucy pomáhala Tedovi pobaliť si veci, lebo sa mal presťahovať do domova dôchodcov v Londýne, a vtom sa podľa jej slov „čudne zatváril a nedokázal odpovedať“. Ted zomrel dvanásť hodín po tom, ako Strike prišiel do nemocnice. Neter aj synovec ho držali za ruky.

Strike a Lucy odtiaľ odišli do strýkovho domu v St Mawes, ktorý spoločne zdedili. Tam mali zorganizovať pohreb a rozhodnúť, čo s nehnuteľnosťou. Ako sa dalo čakať, Lucy bola zhrozená bratovým návrhom najat' si na vypratanie domu profesionálov, len čo si z neho obaja vezmú predmety sentimentálnej hodnoty. Nedokázala sa zmieriť s predstavou, že by sa cudzí ľudia dotýkali starých plastových nádob, ktoré nosievali na pikniky na pláži, strýkových ošúchaných záhradníckych nohavíc, pohára s náhradnými gombíkmi, ktoré starostlivo uchovávala ich zosnulá teta, hoci niektoré patrili k šatám, ktoré už dávno darovali do dobročinného výpredaja. Strike mal pocit viny, že nebol s Lucy, keď sa Tedov stav naposledy zhoršil, a tak jej vyhovel a zostal v St Mawes. Do prenajatej dodávky nosil škatule, takmer všetky označené „Lucy“, odpadky hádzal do prenajatého kontajnera a robil si pravidelné prestávky, počas ktorých varil čaj a utešoval sestru, ktorá mala červené oči od slz a prachu.

Lucy sa domnievala, že Tedov smrteľný infarkt spôsobil stres zo sťahovania do domova dôchodcov. Strike sa musel nútiť, aby nedával najavo netrpezlivosť pri jej opakovaných výbuchoch sebaobviňovania, a snažil sa ovládať, aby na jej zanovitosť nereagoval zlou náladou, aby neštekal a neznel podráždene, keď jej vysvetľoval, že jeho neochota vziať si viac predmetov spojených s najstabilnejšími časmi ich detstva ešte neznamená, že netrpi rovnako ako ona. Prišiel predsa o muža, ktorý bol jeho jediným otcovským vzorom. Strike si vzal len Tedov červený baret Kráľovskej vojenskej polície, starý rybársky klobúk, tlčik na ryby, ktorým sa dorážajú tie, čo ešte bojujú o život, a zopár vyblednutých fotografií. Všetky veci sa momentálne

nachádzali v škatuli od topánok v športovej taške, ktorú Strike ešte nestihol vybaľiť.

Kilometre ubiehali a Strike, zahľtený pozostatkami emócií z posledných desiatich dní a oslabený bolesťou v zákolennom svale, pociťoval čoraz väčšiu nevoľu voči dnešnej potenciálnej klientke. Decima Mullinsová mala prízvuk, ktorý si spájal s mnohými bohatými ukrivdenými manželkami, čo prišli do jeho detektívnej agentúry v nádeji, že dokážu manželovi neveru alebo trestnú činnosť, aby si pri rozvode vymohli viac. Súdiatec podľa ich jediného doterajšieho telefonického rozhovoru bola melodramatická a povýšenecká. Vyhlásila, že nemôže prísť do Strikeovej kancelárie na Denmark Street z dôvodov, ktoré mu vysvetlí osobne, a trvala na tom, že o svojom probléme sa s ním môže pozhovárať len u seba doma v Kente. Zatiaľ mu prezradila len to, že chce niečo dokázať, a keďže si Strike nevedel predstaviť vyšetrovací scenár, v ktorom by nebolo treba nič dokazovať, za tento náznak nebol ktovieako vďačný.

V zlej nálade pokračoval po Canterbury Road pomedzi holé stromy a premočené polia. Nakoniec s neustále šuchotajúcimi a klepotajúcimi stieračmi odbočil podľa tabule doľava na úzku cestu posiatu mlákami, ktorá viedla k Delamore Lodge.

2

*... stratila som ho, lebo neprichádza
a ja len hlúpo sedím... Nebesá,
prerušte môj des, úzkosť, zmeravenosť
akokoľvek a akýmkoľvek poslom!*

Robert Browning
Zvony a granátové jablká No. 5
Škvŕna na erbe

Dom, ku ktorému sa Strike doviezol, nenaplnil jeho očakávania. Delamore Lodge nebolo vidiecke sídlo, ale malá zanedbaná budova z tmavého kameňa, ktorá pôsobila ako opustená kaplnka. Stála uprostred zarostenej záhrady, ktorá vyzerala, akoby sa jej roky nikto ani nedotkol. Keď Strike zaparkoval, všimol si, že jedno z gotických okien má zopár prasknutých tabúl, z vnútornej strany zakrytých niečím, čo vyzeralo ako čierne vrece na odpadky. Viacero škridiel chýbalo. Na pozadí pochmúrnej novembrovej oblohy a v prudkom daždi vyzeralo Delamore Lodge ako miesto, ktoré by deti z okolia mohli pokojne považovať za príbytok čarodejnice.

Strike kráčal opatrne, lebo premoknuté lístie z niekoľkých holých stromov vytvorilo na nerovnej ceste slizký koberec, podišiel k dubovým vchodovým dverám a zaklopal. O niekoľko sekúnd sa otvorili.

Strikeova predstava Decimy Mullinsovej ako upravenej svetlovlásky v tvrdovom kostýme ušitom na mieru ani nemohla byť ďalej od pravdy. Ocitol sa pred bledou zavalitou ženou s dlhými strapatými hnedými vlasmi s odrastenými sivými korienkami. Vyzeralo to, že sa už dlho nedala ostrihať. Na sebe mala čierne tepláky a hrubé čierne vlnené pončo. Na základe jej

odevu v spojení so zarastenou záhradou a polorozpadnutým domom uvažoval, či to nie je nejaká výstredná žena z vyššej spoločnosti, ktorá sa od nej odvrátila, a teraz maľuje škaredé obrazy alebo vyrába krivé hrnčeky. Bola ten typ, ktorý skrátka nemal v oblube.

„Slečna Mullinsová?“

„Áno. Vy ste Cormoran?“

„Som,“ prisvedčil a neuniklo mu, že sa nepomýlila v jeho krstnom mene. Väčšina ľudí ho prvý raz oslovila „Cameron“.

„Ukážete mi nejaký doklad totožnosti?“

Keďže bolo dosť nepravdepodobné, že by sa nejaký zlodej náhodou zatúlal k nej domov za denného svetla, navyše v BMW a presne v čase, keď očakávala detektíva, ktorého sama zavolała do Kentu, Strikea vytáčalo, že musí stať v daždi a hľadať vo vrecku vodičský preukaz. Keď jej ho ukázal, odstúpila nabok, aby mohol vojsť do stiesnenej haly, ktorá bola nezvyčajne plná stojanov na dáždniky a topánok, akoby si každý nový majiteľ priniesol svoje vlastné a tých starších sa nezbavil. Strike, ktorý v detstve zažil priveľa špiny, neznášal neporiadok u tých, čo by si s ním dokázali poradiť, a jeho negatívny dojem z tejto ošumelej ženy z vyššej spoločnosti ešte zosilnel. Nespokojnosť sa mu možno mihla aj na tvári, lebo Decima povedala:

„Toto bol dom mojej pratety. Ešte pred niekoľkými mesiacmi bol prenajatý a nájomníci sa oň nestarali. Chystám sa ho zrekonštruovať a predať.“

Zatiaľ tu však žiadne stopy po renovácii či rekonštrukcii nevidel. Tapety v hale boli na viacerých miestach roztrhnuté a jednému z lustrov chýbala žiarovka.

Strike kráčal za Decimou do neveľkej kuchyne so staromódnym sporákom a ošúchanou dlažbou, ktorá vyzerala, akoby tam bola už stovky rokov. Pri drevenom stole stáli rôznorodé stoličky. Na stole ležal červený kožený zápisník a Strike si pomyslel, že jeho hostiteľka je možno začínajúca poetka. Básne boli podľa neho ešte horšie ako keramika.

„Skôr ako začneme,“ povedala Decima a obrátila sa k nemu, „potrebujem, aby ste mi niečo sľúbili.“

„Okej,“ súhlasil.

Svetlo zo staromódnej lampy nad hlavou nelichotilo jej okrúhlej bezvýraznej tvári. Keby bola lepšie upravená, možno by bola istým spôsobom pekná, ale celkový dojem bol taký, že svoj vzhľad ľahostajne zanedbávala. Nepokúsila sa zakryť si fialové kruhy pod očami ani nepríjemne začervenaný nos a líca.

„Zachováivate dôvernosť informácií svojich klientov, však?“

„Je to v štandardnej zmluve,“ odvetil Strike, ktorý nevedel, na čo presne sa pýta.

„Áno, viem, že to bude v zmluve, ale na to nenarážam. *Nechcem, aby ktokoľvek vedel, kde bývam.*“

„Nechápem, prečo by som mal...“

„Musíte ma *ubezpečiť*, že nikomu nepoviete, kde som.“

„Okej,“ zopakoval Strike. Tušil, že Decima Mullinsová sa môže kedykoľvek rozkričať alebo (a po posledných desiatich dňoch by to bolo ešte horšie) rozplakať.

„Tak dobre,“ povedala. „Dáte si kávu?“

„To by bolo skvelé, ďakujem.“

„Nech sa páči, sadnite si.“

Pristúpila k sporáku, na ktorom stála cínová kanvica.

Stolička zavŕzgala pod Strikeovou váhou, dážď bubnoval na nepoškodené okná a čierne vrece na odpadky, lepiacou páskou prilepené na popraskaných tabuľkách, šušťalo vo vetre. Okrem nich v dome zjavne nikto nebol. Strike si všimol, že Decimino pončo je na viacerých miestach flakaté, akoby ho nosila už niekoľko dní. A na temene mala pochlpené vlasy.

Pri pohľade na to, s akou námahou pripravuje kávu, otvára a zatvára skrinky, akoby stále zabúdala, kde čo je, a mrmle si popod nos, Strike poopravil svoj názor. Existovali tri typy ľudí, ktorých dokázal nezvyčajne dobre odhaliť už po krátkom zoznámení: klamári, závisláci a duševne chorí. Mal pocit, že Decima Mullinsová by mohla patriť do tretej kategórie, a hoci by to ospravedlňovalo jej neupravený vzhľad, nebol o nič ochotnejší prijať jej prípad.

Nakoniec položila na stôl dva hrnčeky kávy a džbán s mliekom a potom si bez zjavnej príčiny pomaličky sadla, akoby sa bála, že by si mohla ublížiť, keby prisilno narazila do stoličky.

„Tak,“ povedal Strike, vytiahol zápisník a pero a už sa tešil, kedy bude mať tento rozhovor za sebou, „v telefóne ste vraveli, že chcete niečo dokázať.“

„Áno, ale najskôr vám musím povedať čosi iné.“

„Okej,“ odvetil do tretice Strike a snažil sa tváriť chápavo.

„Chcela som vás, lebo viem, že ste najlepší,“ vyhlásila Decima Mullinsová, „ale váhala som, či si vás mám najat, keďže máme spoločných známych.“

„Naozaj?“

„Áno. Môj brat je Valentine Longcaster. Viem, že sa nemáte v láske.“

Táto informácia bola pre Strikea takým prekvapením, že na okamih stratil reč. Valentine, s ktorým sa v určitom období svojho života stretával, hoci vždy neochotne, bol pekný muž s vlasmi ako z reklamy a s výstredným oblečením, ktorý pracoval ako štylista pre rôzne umelecké časopisy. Bol jedným z najbližších priateľov zosnulej Charlotte Campbellovej, Strikeovej niekdajšej snúbenice, ktorá pred niekoľkými mesiacmi spáchala samovraždu.

„Takže ‚Mullinsová‘ je...?“

„Moje priezvisko po svadbe. Ešte som nemala ani tridsať.“

„Aha,“ povedal Strike. „Jasné.“

Je to pravda? Nespomínal si, že by Valentine niekedy hovoril o svojej sestre, ale na druhej strane Strike mu vždy venoval čo najmenej pozornosti. Ak boli naozaj brat a sestra, Strike hádam ešte nestretol súrodencov, čo by sa na seba ponášali menej. V istom zmysle by to však mohlo potvrdzovať Decimin príbeh: Valentine by sa určite snažil utajiť príbuzenstvo s touto územčistou neupravenou ženou, keďže sám kládol veľký dôraz na vzhľad a štýl.

„Je *obzvlášť* dôležité, aby ste Valentinovi nepovedali, kde sa nachádzam, ani... ani nič iné, čo budem chcieť udržať v tajnosti,“ povedala Decima.

„Okej,“ povedal už po štvrtýkrát Strike.

„A poznáte sa aj so Sachom Legardom, však?“

Začínal mať pocit, že ho do gulí kope jeho osobný diabol, lebo Sacha bol Charlottin nevlastný brat.

„Aj on je váš príbuzný?“ opýtal sa.

„Nie,“ odvetila Decima, „ale je zapletený do... do toho, čo budete vyšetrovať. So Charlotte Campbellovou som sa však nikdy poriadne nepoznala. Stretla som sa s ňou len párkrát.“

Jej bezvýrazný tón by sa dal vzhľadom na Charlottin nedávny skon vo vani plnej krvi považovať za necitlivý, ale Strike sa rád vyhýbal zvedavým otázkam aj falošnému súcitu.

„Čo keby ste mi vysvetlili, čo odo mňa vlastne chcete?“ navrhol.

„Potrebujem, aby ste zistili totožnosť tela,“ vyhlásila Decima a pozrela naňho so zmesou obozretnosti a vzdorovitosti.

„Tela,“ zopakoval Strike.

„Áno. Pravdepodobne ste o tom čítali v novinách. V júni sa v trezore obchodu so striebrom našlo telo muža.“

Pred piatimi mesiacmi sa Strike takmer výlučne sústredil na zložitý prípad, ktorý agentúra práve vyšetrovala, a nemal čas venovať pozornosť iným veciam. Tento nález si však pamätal, lebo sa o ňom krátko, ale intenzívne hovorilo v médiách.

„Chápem,“ povedal. „Ak je to ten, ktorého myslím...“ (Bohvie, prečo to vlastne povedal, veď koľko mužov sa nájde v priemere za mesiac mŕtvych v trezore so striebrom v Londýne?) „... polícia zistila jeho totožnosť pomerne rýchlo.“

„Nie, nezistila,“ vyhrkla Decima tónom, ktorý nepripúšťal žiadne námietky.

„Myslel som si,“ povedal Strike, hoci v skutočnosti mal na mysli: „presne viem“, „že to bol nejaký odsúdený zlodej.“

„Nie,“ Decima pokrútila hlavou, „nebol to ten zlodej. Nie naisto.“

„Som si celkom istý, že som to niekde čítal.“ Strike vytiahol z vrečka mobil. Začínal mať nádej, že sa odtiaľto dostane do desiatich minút, lebo mu dala dobrý dôvod odmietnuť prípad, ktorý aj tak nechcel prijať. „Hej, vidíte?“ pokračoval, keď vygooglil pár slov. „... mŕtvy muž, ktorý bol dva týždne zamestnaný v spoločnosti Ramsay Silver a vydával sa za obchodníka Williama Wrighta, bol stotožnený s odsúdeným ozbrojeným lupičom Jasonom Knowlesom, 28, z Haringey.“

„Nebol to ten človek,“ trvala na svojom Decima. „Poznám jedného policajta a on mi to prezradil.“

„Ako sa volá ten policajt?“ opýtal sa Strike, ktorý mal svoje skúsenosti s ľuďmi, čo vyhlasovali, že majú vymyslené kontakty v polícii, aby ospravedlnili svoje bláznivé teórie.

„Sir Daniel Gayle. Je to komisár na dôchodku. Jeho dcéra pre mňa pracuje. Opýtala som sa jej, či by som sa mohla porozprávať so sirom Danielom, a on sa spojil s nejakými ľuďmi a potom mi prezradil, že polícia si to neoverila pomocou DNA. Nikdy *nedokázali*, že to bol ten Knowles. Nevylúčili všetky pochybnosti.“

„Prečo vás zaujíma, kto bol ten muž?“ opýtal sa Strike.

„Skrátka to potrebujem vedieť,“ odvetila Decima. Hlas sa jej triasol. „*Potrebujem*. Potrebujem to vedieť.“

Strike sa napil kávy, aby si to mohol premyslieť. Rozpamätal sa na zvláštne okolnosti prípadu mŕtveho muža v trezore. Telo bolo nahé a hrozne zmrazené, čo prirodzene podnietilo záujem médií, no potom sa zistilo, že obeťou bol násilný zločinec, a záujem aj sympatie verejnosti opadli. V novinách stálo, že Knowles tak brutálne zmlátil pracovníčku stavebnej sporiteľne, ktorú predtým vylúpil, že po zlomenine lebky mávala záchvaty. Vlastne panovala všeobecná zhoda, že nehľadiac na to, ako hrozne skončil, Jason Knowles si to pravdepodobne zaslúžil.

„Obávajú sa, že ten muž bol niekto, koho poznáte?“ opýtal sa Strike.

„Áno. Myslím si, že... nie,“ povedala náhle vášnivo Decima a v očiach sa jej zjavili slzy, „viem, že to bol on, a... potrebujem dôkaz, lebo... Potrebujem dôkaz. Potrebujem niekoho, kto to dokáže.“

„Kto presne...?“

„Bol to človek, s ktorým som mala blízky vzťah, a to telo mu *presne* zodpovedalo, všetko sedelo: striebro, fakt, že bol z-zavraždený, aj to, že zmizol v rovnakom čase – bol to on. Viem, že to bol on.“

Osamelý dom, plačúca žena: Strike mal pocit, akoby sa ocitol v rovnakej atmosfére, ktorá vládla v Cornwalle, ale s oveľa čudnejším podtónom. Nedalo sa robiť nič iné, a tak otvoril zápisník.

„Dobre, čo má spoločné to telo a muž, ktorého poznáte?“

„Všetko som to spísala,“ povedala ihneď Decima a načiahla sa po červenom zošite. Ukázalo sa, že je to diár. Otvorila ho na zadnej strane a Strike uvidel niekoľko husto popísaných stránok. „Môj priateľ mal dvadsaťšesť rokov – v novinách stálo, že telo patrilo mužovi vo veku od dvadsaťpäť do tridsaťpäť rokov. William Wright bol ľavák rovnako ako môj priateľ. Krvná skupina A pozitív – teda rovnaká. Výška stošesťdesiatosem až stosedemdesiat centimetrov – aj to sedí. Wright bol na pracovnom pohovore devätnásteho mája – v ten deň som sa so svojím priateľom nestretla. Wright sa presťahoval do prenajatej izby dvadsiateho prvého mája, čo sedí, lebo môj priateľ sa v ten víkend tiež sťahoval – navrhla som, aby si priniesol všetky veci ku mne, ale on nechcel. Nechápala som, kam ich všetky dá. Určite šli do tej prenajatej izby.“

Strike sa márne snažil vymyslieť taktný spôsob, ako položiť ďalšiu otázku.

„A prečo si váš priateľ zmenil meno a začal pracovať v obchode so striebrom?“ opýtal sa napokon.

„Lebo... je to zložité.“

„Nahlásili ste jeho zmiznutie?“

„Áno, pravdaže, ale polícia mi nepomáha, lebo uverili slovám jeho teťy, že...“

Zháčila sa a potom pokračovala vyšším hlasom: „Pozrite, *viem*, že to bol on, *viem to*, dobre?“

Strike, Robin a ich spolupracovníci mali krycie meno pre ľudí, ktorí im čoraz častejšie vypisovali maily a vyvolávali do kancelárie a zúfalo vyhlasovali, že ich špehujú domáce spotrebiče, vo Westminsteri pôsobia satanistické kruhy alebo majú vzťah so slávnymi osobnosťami, ktoré im pod vplyvom zla z nepochopiteľných dôvodov odopierajú náklonnosť: Gateshead. Typickými znakmi Gatesheadov boli: iracionálny postoj, odpor k rozumným otázkam a neschopnosť uvažovať o alternatívnych vysvetleniach svojich problémov. Žena sediaca oproti Strikeovi práve vykazovala klasický súbor symptómov.

„Vraveli ste, že dcéra sira Daniela Gaylea pre vás pracuje,“ povedal Strike v nádeji, že problém rozmotá tým, že potiahne za inú nitku. „Čo presne...?“

„Vlastným reštauráciu,“ vyhlásila Decima. „The Happy Carrot na Sloane Street. Je moja maître d’.“

Strike ten podnik náhodou poznal. Napriek svojmu názvu to nebola vegánska kaviareň, ale vynikajúco hodnotená drahá reštaurácia variaca z organických potravín, kde Strike nedávno sledoval neverného komerčného pilota s milenkou. Ak Decima neklamala, že je Valentinova sestra, nechýbali jej peniaze: Longcasterovci boli bohatá rodina a Decimin a Valentinov otec, s ktorým sa Strike nikdy nestretol, ale o ktorom vedel oveľa viac, ako by chcel, vlastnil jeden z najdrahších súkromných klubov v Londýne. Skúsil to ešte inak.

„Ako dobre ste poznali muža, ktorý podľa vás zomrel v tom trezore?“

„Veľmi dobre,“ zdôraznila Decima. „Ja...“

Strike si zdesene uvedomil, že pod Deciminým pončom sa niečo vlní, akoby sa jej prsia začali pohybovať samy od seba. Potom sa kuchyňou rozľahol prenikavý kriek a Strike takmer vyskočil z kože.

„Bože!“ zvolala v panike Decima a pozviechala sa na nohy. „Dúfala som, že bude spať...“

S námahou si vyzliekala pončo a jemné vlasy jej zelektrizovali a odstávali na všetky strany. Pod pončom mala maličké bábätko v mäkkom nosíči.

„Nesmiete o ňom nikomu povedať!“ vyhrkla horúčkovo. „*Nesmiete nikomu povedať, že mám dieťa.*“

Strikeov zmätený výraz v nej očividne vyvolal ešte väčší záchvat paniky.

„Je môj! Môžem vám ukázať rodný list! Porodila som ho pred tromi týždňami, ale nikto o ňom nevie a vy to *nesmiete* nikomu povedať!“

Robin si vybrala fakt skvelý deň, aby ochorela, pomyslel si Strike, keď sa Decima márne snažila vyslobodiť z popruhov, ktoré ju spájali s plačúcim dieťaťom. Nakoniec – hlavne preto, lebo chcel, aby ten hluk prestal – jej prišiel na pomoc a podarilo sa mu rozopnúť zapínanie, do ktorého sa jej zamotalo pončo. „Ďakujem – myslím, že je hladný – dojčím ho...“

„Nechám vás,“ povedal okamžite Strike, ktorý by si šiel ochotne sadnúť do auta, len aby to nemusel sledovať.

„Nie, ja... ak sa otočíte chrbtom...“

Rád urobil, čo mu prikázala, a obrátil sa k oknu, ktoré nebolo zakryté vrecom na odpadky.

Plač dieťaťa stíchol, Strike počul škrabot nôh stoličky a Decima tichý ubolený ston. Snažil sa nemyslieť na to, čo sa deje za ním, a dúfal, že nepatrí medzi tie ženy, ktoré bez všetkého odhalia svoje prsia pred cudzím človekom. Po chvíli, ktorá mu pripadala dlhšia ako pár minút, traslávým hlasom povedala: „Dobre, môžete sa otočiť.“

Decima si cez seba znova prehodila pončo, takže bábätko opäť nebolo vidieť. Keď si Strike zasa sadol, Decima rozochvene pokračovala: „*Nesmiete* nikomu povedať, že ho mám! Nikto okrem ľudí v nemocnici to nevie!“

Kým si Strike myslel, že tu žije sama, súhlasil, že bude chrániť jej tajomstvá, hoci aj s podozrením, že nie je celkom duševne zdravá. Nedala najavo žiadne samovražedné sklony a mala rodinu. Ak sa chcela schovávať v tomto ošumelom zdedenom dome, nebola to jeho vec. Strike však nechcel niesť bremeno človeka, ktorý ako jediný vedel o existencii tohto dieťaťa, teda okrem ľudí z nemocnice.

„Nechodí za vami...?“ Snažil sa spomenúť si, kto sa stará o ženy, čo práve porodili. „Zdravotná sestra alebo...?“

„Nepotrebujem ju. *Nesmiete nikomu povedať o Lionovi. Sľúbte mi...*“

Práve mu prezradila, že jej syn sa volá „Lion“, teda lev, čo nijako neutíšilo jeho obavy o jej duševné zdravie.

„Prečo nechcete, aby niekto vedel, že máte dieťa?“ opýtal sa.

Decima sa rozplakala. Keď bolo jasné, že tak skoro neprestane, Strike začal hľadať papierové utierky, ale žiadne nevidel, a tak vstal a odkrival po toaletný papier.

V neveľkej kúpeľni bola staromódna splachovacia nádrž s retiazkou a na parapete zvädnutý zelenec. Vytiahol z držiaka celý kotúč, vrátil sa do kuchyne a položil ho pred plačúcu Decimu, ktorá mu so slzami v očiach poďakovala a jednou rukou si odtrhla zopár útržkov. Strike si znova sadol pred svoj otvorený zápisník.

„Ten muž, ktorý podľa vás zomrel v tom trezore,“ pokračoval, „je otec vášho dieťaťa?“

Decima začala vzlykať ešte hlasnejšie a pritisla si toaletný papier na oči. Strike to považoval za „áno“.

„*On ma neopustil!*“

Decima už Strikeovi povedala, že jej „priateľ“ má dvadsaťšesť, a Strike tipoval, že jej vek sa blíži k štyridsiatke. Strikeova matka sa vydala za muža, ktorý bol o sedemnást rokov mladší ako ona, a Strike bol presvedčený (hoci s ním porota nesúhlasila), že zomrela jeho rukou. Jeff Whittaker sa s Ledou Strikeovou oženil pre peniaze, ktoré podľa neho mala, a zúril, keď zistil, že sú viazané tak, že sa ich nemohol ani dotknúť. Práve preto Cormoran Strike nemal ktovieako v láske výrazne mladších mužov vo vzťahoch so staršími bohatými ženami.

„Všetci vravia, že ma opustil!“ vzlykala Decima. „Valentine na mňa bol pre Rupa od začiatku *odporný* a dokonca mi povedal: ‚Dávaj si pozor, aby ťa nenabúchal.‘ *Fakt mi to povedal!* A ja som už vtedy *bola tehotná!* Bol *r-rád*, keď Rupe zmizol! A môj o-otec tvrdil, že Rupe šiel len po mojich peniazoch – *čo nie je pravda!* Keď sme sa stretli, *okamžite* medzi nami preskočila iskra, nič podobné som *ešte nikdy necítila* – bolo to, akoby som ho poznala *odjakživa*, a Rupe c-cítil presne to isté, *povedal* mi to – náš vzťah bol *neopísateľný!* Bolo to, akoby sme *sa spoznali*, akoby sme sa poznali...“ (*Len nepovedz, že v predchádzajúcom živote!*) – „v predchádzajúcom živote!“

„Volá sa Rupert, však?“ povedal stroho Strike a znova vzal do ruky pero.

„Á-áno... Rupert Fleetwood.“ Decima sa snažila upokojiť a po niekoľkých hlbokých nádychoch pokračovala: „Rupert Peter Bernard Christian Fleetwood... narodil sa 8. marca 1990 a v-vyrastal v Zürichu.“

„Je Švajčiar?“

„Nie... jeho teta sa vydala za Švajčiara, a... keď mal Rupe dva roky... jeho rodičia ho tam vzali na n-návštevu... a išli lyžovať... a spadla lavína... a obaja z-zomreli... takže tam zostal s tetou a strýkom. Zürich však *neznášan*, mal naozaj nešťastné detstvo, chcel sa vrátiť do Veľkej Británie a n-na koniec sa dostal do Londýna, kde mu Sacha – Rupeov bratranec – navrhol, aby sa skúsil zamestnať v klube môjho otca, lebo môj ocko je Rupeov

krstný... a tak sme sa z-zoznámili. P-pracovala som v ockovom klube aj vo svojej reštaurácii, lebo ockovho predchádzajúceho kuchára prepustili...”

Informácia, že Sacha Legard, uznávaný herec a obzvlášť pekný muž, je Rupertov bratranec, posilnila Strikeov pocit, že Rupert Fleetwood mal záujem skôr o Decimine peniaze ako o ňu. Ak vyzeral ako Sacha, pravdepodobne si mohol vyberať z mladších a príťažlivejších žien.

„Ako dlho ste chodili s Rupertom?“

„R-rok.“

„Vedel Fleetwood, že ste tehotná?“

„Áno, a bol *nadšený*, bol *taký* šťastný!“ vzlykala Decima. „Mal však nejaké problémy – a je *taký* *hrdý*, chcel si ich vyriešiť sám –, ale *nikdy* by ma neopustil, boli sme takí zamilovaní – n-nikto to nechápe!“

„Spomínali ste, že sa sťahoval. Nebývali ste spolu?“

„Jasné, že sme to mali *v pláne*, ale najprv si musel niečo v-vyriešiť – snažil sa ma *chrániť*!“

„Pred čím?“

„Nieкто ho prenasledoval, nieкто nebezpečný!“

„Kto to bol?“

„Drogový diler! A môj o-otec naňho zavolať polícia...“

„Prečo váš otec zavolať polícia?“

„Lebo Rupe vzal... no stále si myslím, že mal na to právo!“ vyhrkla prenikavo Decima.

„Na čo mal právo?“

„Na... ten nef.“

„Na čo?“ opýtal sa Strike a zdvihol zrak. Nikdy o ničom takom nepočul.

„Je to veľký strieborný okrasný predmet,“ vysvetlila Decima a voľnou rukou naznačila vo vzduchu obrysy s rozmermi zhruba šesťdesiat krát šesťdesiat centimetrov, „zo s-sedemnásteho storočia... v tvare lode... p-patrí Rupeovým rodičom. O-ocko a Peter Fleetwood hrávali backgammon a raz v noci sa opili a o-ocko ten nef v-vyhrál od Petra...“

„Takže Rupert mal pocit, že naň má právo, lebo kedysi patrí jeho rodičom?“

„Á... nie... pozrite, krátko nato, ako ho ocko vyhral od Petra, Peter a Veronica *zomreli*! Takže by ste si mysleli, že ho *vráti* Rupovi – ak nie, keď bol dieťa, tak neskôr, keď potreboval peniaze! On to však n-neurobil... *Bol to jeho krstný syn! A-ako naňho mohol z-zavolať políciu?*“

Lebo mu ukradol striebro, pomyslel si neľútostne Strike, ale nahlas povedal: „Šiel po ňom aj drogový díler?“

„Áno, ale to bola Zacova vina!“

„Kto je Zac?“

„Rupeov spolubývajúci – mal niečo s *drogami*, s *kokaínom*, a šiel po ňom ozajstný *gangster*, lebo Zac nezaplatil to, čo sľúbil, alebo čo, a potom *utiekol*, rodičia mu našli prácu v *Kení*, a Rupe tu zostal trčať so Zacovým nájomným aj kauciou, a ten hrozný díler začal tlačiť na *Rupa*, aby zaplatil Zacov dlh, a *vyhrážal sa mu*...“

„Neviete, ako sa volal ten drogový díler?“

„Hovorili mu Bager, ale jeho skutočné meno nepoznám. *Doslova* sa vyhrážal, že Rupa zabije, ak nedostane svoje prachy, lebo si myslel, že Rupe je bohatý ako Zac, ale on *nie je* – vo zvereneckom fonde mu už takmer nič nezostalo, ledva dokázal zaplatiť všetky Zacove účty, lebo jeho teta a strýko minuli takmer všetky peniaze, ktoré zanechali Rupovi rodičia, a p-poslali ho do internátnej školy neďaleko Zürichu, kde to *nenávidel* – a potom ho môj otec vyhodil z D-Dino's, a vtedy ukradol ten nef, lebo bol zúfalý! Chcela som mu finančne pomôcť, ale odmietol, lebo *vedel*, že ľudia vravia, že je so mnou len pre p-peniaze!“

Strike mal silné podozrenie, že mu nepovedala všetko. Fleetwood zjavne nemal zábrany niečo drzo ukradnúť, takže bolo nepravdepodobné, že by odmietol pôžičku alebo dar od svojej priateľky. Strikeovi pripadalo oveľa pravdepodobnejšie, že mladík predstieral váhavosť, keď mu Decima chcela pomôcť splatiť dlh dílerovi, aby udržal zdanie, že ju miluje, a predpokladal, že bude naďalej nástojiť. Keď ho vzala za slovo, využil iný spôsob, ako zarobiť na bohatých Longcasterovcoch.

„Okej,“ povedal a obrátil stránku v zápisníku. „Kedy ste sa s Rupertom naposledy stretli?“

„V n-nedeľu pätnásteho mája,“ odvetila nezreteľne Decima a znova sa načiahla po červenom diári. „U-uvarila som mu večeru. Trápilo ho, že si poňho príde Bager a že je nezamestnaný, keď čakáme dieťa. *Rozumiete*, však?“ pokračovala s prosebným pohľadom. „Určite vzal ten nef do toho obchodu so striebrom, Ramsay Silver, a oni súhlasili, že ho vystavia, ale n-nemohli mu zaň dať peniaze, kým sa nenájde kupec! V Ramsay Silver mali práve voľné pracovné miesto a Rupe sa tam z-zamestnal, len aby mal nejaký príjem! Myslel si, že keď sa ten nef predá, zbaví sa Bagra, prestane predstierať, že je William Wright, a vráti sa ku mne! B-bager ho však určite vypátral a z-zabil!“

Strike sa prvýkrát v živote stretol s niekým, kto chcel s istotou vedieť, že jeho blízky je mŕtvy, a nie živý. Pripadalo mu to ako najextrémnejší prejav fenoménu, ktorý poznal až príliš dobre: žena, ktorá absolútne odmieta prijať fakt, že jej partner nie je taký, za akého ho považovala.

„Kedy sa vám Rupert naposledy ozval?“

„D-dvadsiateho druhého mája... telefonovali sme spolu. V ten víkend sa sťahoval, takže sme sa n-nerozprávali dlho... My... my...“

Znova ju premohli vzlyky. Strike do seba hodil hlt vychladnutej kávy.

„Pohádali sme sa,“ povedala napokon Decima. „Chcela som, aby Rupe v-vrátil ten nef ockovi, ale on odmietol, čo sa naňho vôbec *nepodobalo*, zvyčajne taký nebol – skrátka mi povedal, že je jeho a že si ho nechá! Takže vidíte,“ zakvílila, „všetko je to *moja* vina! Je *moja* vina, že šiel do Ramsay Silver! Mal pocit, že nikto nestojí na jeho strane, bol zúfalý... a potom ho z-zabili! Jeho mobil je vypnutý, sociálne siete mŕtve – šla som na políciu, celá bez seba od obáv, oni sa mi *týždne* neozvali a nakoniec mi povedali, že R-Rupe je v New Yorku, čo je skrátka *smiešne*, *nie je tam*, *viem*, že tam nie je!“

„Prečo si polícia myslí, že je v New Yorku?“

„Uverili slovám jeho tety! T-tvrdí, že Rupe jej volal 25. mája a povedal jej, že si tam našiel prácu, ale to je *smiešne*, v New Yorku nikoho nepozná, čo by tam *robiť*!“

„Ako sa volá Rupertova teta?“

„Anjelica Wallnerová. Je to *príšerná* ženská, Rupe ju *neznáša*! Preto je to smiešne – *Anjelice* by určite nič nepovedal!“

„Zhovárali ste sa s pani Wallnerovou?“

„Áno, ale len na mňa zvraskla: ‚Je v Amerike!‘ a povedala, aby som ju prestala o-otravovať! Rupe... no, neprezradil jej, že spolu chodíme... nemá rada môjho otca či čo...“

„A čo ostatní Rupertovi príbuzní? Priatelia?“

„*Nikto* ho nevidel od 22. mája! Sacha mi už ani nedvíha telefón! Povedal len: ‚Ak Anjelica tvrdí, že je v New Yorku, tak tam je!‘ *Nikto to neberie vážne!* Rupeov kamarát Albie si myslí, že Rupe odišiel, aby ‚si vyčistil hlavu‘, ale teraz mi už nedvíha ani Albie! Sacha sa so mnou nechce baviť – Valentine bol ku mne taký *odporný*, že som prišla sem, aby som mohla v pokoji porodiť... Chcem, aby Lion vedel, že jeho ocko odišiel len preto, aby všetko vyriešil, a že nás nikdy nechcel opustiť! *Musím to dokázať!* Až potom môžem Rupovi vystrojiť poriadny p-pohreb... a aspoň budeme mať... h-hrob, na ktorý budeme môcť chodiť. Nemôžem takto ďalej žiť – *potrebujem, aby ste dokázali, že v tom trezore bol Rupe!*“ vzlykala Decima Mullinsová s očami ružovými a opuchnutými ako prasiatko a s dieťaťom od svojho zlodejského frajera ukrytým pod špinavým pončom.